

**BORIS
VAN
ZONNEVELD**

PAUL ELSTAK

*LIFE IS LIKE
A DANCE*

INHOUD

Voorwoord 7

2020-2025

Carrièreboost en echtscheiding 9

1995 – 1997

Hoogtijdagen en neergang 49

1966 – 1995

Een Rotterdamse Hagenees 105

1990 – 2009

Het eerste gezin 135

1997 – 2002

De duistere periode 151

2009 – 2022

Opnieuw beginnen 163

2025

Gewild icoon 195

Dochters aan het woord 209

En nu? 229

De afterparty

Pauls tips voor dj's en producers 247

VOORWOORD

De eerste keer dat ik Paul Elstak ontmoette voor dit boek, was bij hem thuis in Mijnsheerenland, een dorpje onder de rook van Rotterdam. De deur van zijn villa zwaaide open en lachend kwam hij naar zijn massieve toegangspoort toe gelopen, luidkeels begeleid door zijn kriskras in het rond springende honden – voormalige zwervhonden uit Curaçao. ‘Ik wil geen boek waarin ik mezelf schouderklopjes geef over hoe goed ik wel niet ben,’ zei hij direct. ‘Het moet juist gaan over wat ik er allemaal voor heb moeten laten, wat het me gekost heeft. Veel dingen waren niet zo mooi als de buitenwereld dacht.’

Dat typeert Paul. Geen opschepperij, geen façade, maar een artiest die weet wat hij heeft meegemaakt en daar open over wil zijn. In de jaren die volgden spraken we elkaar regelmatig. Soms bij hem thuis, soms onderweg en soms backstage, midden in de nacht nadat hij van het podium kwam. We spraken over hoe hij werd uitgekotst door de gabberscène – ‘Dat greep me meer aan dan ik besepte.’ Het ging over deurwaarders die zijn huis wilden veilen, over huiselijk geweld. En over die

ene traumatische ervaring in Delft, die hij jarenlang had weggedrukt, maar die hem nog steeds achtervolgt. Terwijl we spraken over zijn verleden, beleefde hij in het heden een onverwachte carrièreboost. *Europapa*, zijn samenwerking met Joost Klein, ging door het dak. Op eens stond hij weer volop in de schijnwerpers. ‘Het gaat in totaal maar om een stukje van tien seconden,’ zei hij bescheiden. ‘Zo bijzonder is dat toch ook weer niet?’

Wat mij vooral trof, was hoe hij omgaat met succes én tegenslag. Of het nu ging om bijna-faillissementen, zijn twee scheidingen en hoe hij zijn dochters min of meer verwaarloosde, Paul bleek bereid tot introspectie. Hij probeerde te leren van wat het leven hem bracht. Zijn motto lijkt te zijn: vallen, opstaan en weer doorgaan. En dat met een flinke dosis humor en zelfrelativering.

Dit boek is niet alleen een terugblik op zijn leven en carrière, maar ook een verhaal over veerkracht. Over het herkennen en grijpen van kansen. Over een artiest die steeds weer doorgaat, blijft verrassen en zoveel mogelijk zichzelf blijft. ‘Ik wil het hebben over de valkuilen in het leven,’ zei Paul. ‘Ik hoop mensen wat te leren en ze te inspireren, en ze te laten zien waarom ik na zoveel jaar nog steeds relevant ben. Dat mag ik wel zeggen over mezelf, toch?’

Boris van Zonneveld

2020 - 2025

CARRIÈREBOOST
EN ECHTSCHEIDING

‘Joost Klein als onverwachte carrièreboost’

In zijn vrijstaande villa in Mijnsheerenland blikte Paul Elstak (59) tevreden terug op een onverwachte wending in zijn carrière. ‘Dat hele Joost Klein-ding heeft mijn carrière een boost gegeven,’ zegt hij, terwijl zijn honden door de kamer rennen. ‘Mijn bijdrage aan *Europapa* was klein, maar omdat Joost geen interviews gaf, kwamen de media bij mij terecht. Voor ik het wist, zat ik in elke talkshow.’

De samenwerking met Joost ontstond spontaan. ‘Hij voegde me toe aan een appgroep met de naam *Hulpmissie*. Hij zat in Berlijn met zijn producer, Tantu Beats. Hij vroeg of ik aan een nummer kon meewerken dat ze mogelijk wilden inzenden naar het Songfestival. Zijn idee was om de gabbercultuur naar het Europese podium te brengen. Daarbij mocht ik niet ontbreken. Dat vond ik een eer.’

Joost stuurde een opzetje van de track en Paul voegde daar zijn kenmerkende sound aan toe: synths, drumgeluiden en een energieke breakbeat. ‘Ik heb er mijn saus-

je overheen gegooid. Het gaat in totaal maar om een stukje van tien seconden,' zegt hij. 'Zo bijzonder is dat toch ook weer niet?' Maar juist dat deel werd het meest besproken en ging viraal. 'Ik zeg altijd gewoon heel duidelijk: "Ik heb maar een heel klein dingetje gedaan." En dan zeggen de media: "Ja, maar dat was wel het stukje dat viraal ging." En dat is ook weer zo.'

Paul Elstak blijft nuchter over zijn rol in het geheel. Hij koos er bewust voor om niet op de voorgrond te treden. 'Ik moest die avond werken en had er ook geen zin in joh, in dat Songfestival. Poppenkast. Dat is niets voor mij. Moest ik daar dan met een vlaggetje gaan staan zwaaien?' Toch werd hij verrast door de controverse rond Joost Klein. Er waren geruchten over misdragingen van de excentrieke Fries, maar Paul kan zich daar niets bij voorstellen. 'De keer dat ik hem zag, was hij een relaxte jongen. Maar ja, als je onder druk staat en iemand blijft je maar filmen terwijl je dat niet wil, dan kun je een keer uit je slof schieten. Dat kan iedereen overkomen. En als je dan iemand hebt die daar heisa over gaat maken...'

Volgens de dj past dat in een bredere trend. 'Iedereen die klaagt, wordt tegenwoordig gelijk maar serieus genomen. Maar die cameravrouw zette haar klacht uiteindelijk niet door. Dan is het wel erg balen, want achteraf denk ik: waarom hebben jullie hem dan gediskwalificeerd?' De ophef deed niets af aan het succes van

Europapa. Voor Paul leverde de plaat veel nieuwe aandacht op. Zijn remix van het nummer deed het goed, en er kwamen weer nieuwe samenwerkingen uit voort – een daarvan met een grote Duitse danceact die volle stadions trekt. Er is een gezamenlijke track in de maak, gebaseerd op Pauls oude hit *Luv U More*. ‘Die wordt groot in Duitsland.’ Ook werkt hij met hardstyle-dj Brennan Heart aan een nieuwe track, gebaseerd op zijn sound uit de nineties.

Ondanks Paul Elstaks nieuwe projecten is de Top 40, waarin hij in de jaren negentig hoge ogen gooide, niet langer een doel op zich. ‘Dat boeit me totaal niet. Het gaat om tracks die veel streams opleveren. Mijn grootste hit, *Rainbow in the Sky*, heeft 75 miljoen streams op Spotify. *Turbo* zit op 45 miljoen en *Kind van de duivel* op 61 miljoen. In 2024 bracht ik de track *Take Me Away* uit met Rooler en Sickmode en die staat nu al op 11 miljoen streams. Dat was mijn grootste hit van dat jaar.’

‘Ik ben gewoon niet zo uitbundig’

Paul Elstak geeft het eerlijk toe: het is niet altijd vanzelfsprekend om vol energie achter de draaitafels te staan. ‘Soms moet ik mezelf ertoe zetten om te gaan draaien,’ zegt hij openhartig. ‘Zeker als ik moe ben. Dan neem ik het “Paul Elstak-drankje”, dat inmiddels zo bekend is komen te staan bij steeds meer dj’s. Het is een mix van Grey Goose-wodka, een schepje De Beuker Xtreme Workout V3 Dragon Pulse en Red Bull watermeloen. Dat geeft me een boost.’

Toch rijst de vraag of hij misschien scherper draait als hij nuchter is. ‘Blijkbaar niet,’ zegt hij zonder aarzeling. ‘Als ik drink, heb ik minder grenzen. Dan ben ik eerder geneigd om niet op safe te spelen. Dan draai ik platen die ik normaliter niet zou draaien en denk ik: fuck it. Je moet immers ook weleens wat nieuws draaien of wat anders durven, waardoor ik mezelf ook aangenaam kan verrassen. Dan zie ik: dit slaat goed aan, de volgende keer moet ik dat weer doen.’

De dj kent zijn limiet qua drank. ‘Jawel, want te veel is ook niet goed. Helemaal laveloos zijn... zover laat ik het niet komen. Ik wil wel het idee hebben dat ik nog

een beetje weet wat ik doe.' Zijn wodka voorraad hoeft hij niet zelf mee te slepen. 'Die fles Grey Goose staat klaar bij het optreden,' zegt hij lachend. 'Die is onderdeel van mijn *rider*, de wensen van de artiest. Maar die fles drink ik nooit helemaal leeg voor een optreden. Zo komt het dat ik volle flessen meeneem naar huis. Mijn garage staat inmiddels vol met wodka, haha. Daarbij staan op mijn *rider* twee flessen Veuve Clicquot Rose – een rosé-champagne – zes literflessen spa blauw, twee flesjes spa rood, twee blikjes Red Bull en twee blikjes Red Bull watermeloen.'

Ondanks de drank blijft Paul een ingetogen dj. 'Ik moet wel een beetje bij mezelf blijven. Ik ben gewoon niet zo uitbundig. Ik heb nog steeds mijn mc die de aandacht afleidt en zelf losgaat. Ik was een van de eerste dj's die met een vaste mc tourde. Op feesten had je wel een mc als host, maar ik had altijd mijn eigen mc bij me. Als je mc ook op je platen rapt en je draait die platen ter plekke, dan wordt het een soort liveoptreden. Dat geeft mijn show een extra dimensie.'

Met het publiek heeft hij nu meer interactie dan vroeger. Waar hij destijds liever wegkeek, zoekt hij nu contact. 'Als je dat niet doet, ben je eigenlijk aan het vluchten: dan durf je niet te kijken of ze het tof vinden. Nu kijk ik júst, om te peilen of het goed gaat of niet. Terwijl je een nummer draait kun je als dj ook best even naar voren lopen. Je moet laten zien dat je de muziek zelf

ook tof vindt. En ik vind het ook belangrijk dat ik soms contact heb met mijn vaste fans vooraan. Die vinden het leuk als ik ze groet tijdens mijn set.'

Ook richting fotografen stelt Paul zich anders op. 'Een tijdje geleden vonden fotografen het moeilijk om mij te fotograferen tijdens een optreden, want ik was alleen maar met draaien bezig. Ik lette helemaal niet op de camera. Nu heb ik door: die fotograaf staat links foto's te maken. Dan kijk ik expres in zijn lens. Dan hebben ze leuke foto's.'

1966 – 1995

EEN ROTTERDAMSE
HAGENEES

‘Terugkeer van de Nightmare’

Paul Elstak is nog altijd onlosmakelijk verbonden met A Nightmare in Rotterdam. Naast Thunderdome werd dit hét iconische hardcore-evenement. Want het bleef niet bij dat ene Nightmare-feest in Parkzicht. ‘Ik draaide op feesten in de Energiehal, waaronder Megarave. Die feesten waren hartstikke populair. Via de eigenaren van Le Bateau, de broers Teun en Willem van Rij, mocht Mid-Town daar ook een feest geven. Ze vroegen mij om dat te doen. Dus ik zei: “Dan noem ik het A Nightmare in Rotterdam.”

Dat werd een gigantisch succes. Vele edities volgden. ‘Het was altijd uitverkocht. Maar wat bleek? Mid-Town had de naam A Nightmare in Rotterdam al vastgelegd. Dat was weer een dure les. Daarom: leg je naam, concept en logo altijd van tevoren vast, zodat niemand ermee aan de haal kan gaan!’ Voor A Nightmare in Rotterdam werd een flyer gemaakt. ‘Patrick Moerland kon dat, wat in die tijd bijzonder was. Ik naar zijn zolderkamer. Kwam ik met een paar foto’s van Freddy Krueger, een personage uit die horrorfilm. Wij maakten er een mooi flyertje van. Hij werd later een heel goede de-

signer voor onder meer Masters of Hardcore. Een paar jaar geleden ontdekte ik dat hij zelfs voor het festival Tomorrowland het podium ontwierp. Leuk dat ook hij zover gekomen is, want destijds waren we allemaal nog maar jongetjes.’

Achteraf vindt Paul Elstak het bizar dat Mid-Town nooit is aangeklaagd voor het gebruik van de beeltenis van Freddy Krueger. ‘Want eigenlijk mocht dat natuurlijk niet.’ Er kwam ook een hele reeks verzamel-cd’s uit onder de naam A Nightmare in Rotterdam. ‘Op Rotterdam Records. Het werd zo groot dat er zelfs een Nightmare-agenda kwam.’ Daarna bloedde het concept, net als de hardcore, dood. Veel later, in 2006, gaf Mid-Town nog een keer een Nightmare-feest in Ahoy: Enter the Timemachine. Daarna kocht een partij het concept, die het opnieuw opzette in De Kuip, maar dat was niet zo succesvol. Paul was daar al niet meer bij betrokken. Toen Mid-Town failliet ging in 2012, kocht een investeringsmaatschappij de naam A Nightmare in Rotterdam uit de failliete boedel.

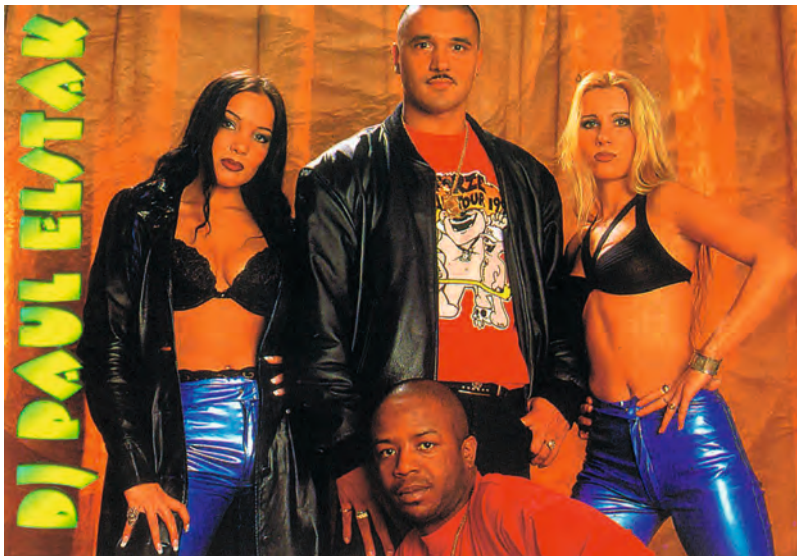
Lang bleef het stil rond het iconische feest van weleer, tot in oktober 2023. ‘Evenementenbureau B2S had de naam overgekocht en kwam toen naar mij. Ze wilden het opnieuw organiseren, in Ahoy, samen met mij. “Want jij bent het gezicht van Nightmare, het was ook jouw feest. Dus we willen je niet overslaan.” Ze wilden dat ik de frontman werd, en zij zouden dan de hele pro-

ductie doen. Zo ontstond de nieuwe Nightmare. Het was best goed. Twee area's in Ahoy, waarvan de RTM Stage werd omgetoverd tot Energiehal. We brachten zowel de oude als de nieuwe sound. Dat was echt heel tof.

Het evenement combineerde de rauwe energie van vroeger met de professionele aanpak van nu. Met optredens van dj's zoals Neophyte, Gizmo, Rob & MC Joe, Rob Gee, Scott Brown, Panic, Ruffneck en The Viper bracht Paul Elstak een ode aan de hoogtijdagen van de hardcore. In oktober 2024 volgde een nieuwe editie. Naast de vertrouwde namen waren er ook optredens van nieuwere sterren, zoals Angerfist. Paul organiseerde beide edities deels zelf. 'Gedeeltelijk. Dan deel je mee in de winst of het verlies, maar ik deed er niet groots aan mee. Daardoor liep ik niet zoveel risico.'

Gizmo, Scott Brown en Paul tijdens A Nightmare in Rotterdam, 1994.

Handtekeningkaart uit 1995 met zangeres Shaydie, MC Irvin en danseres Noortje.

'DE GODFATHER VAN DE HARDCORE'

- NRC

Met zijn happy-hardcoresound veroverde Paul Elstak in de jaren 90 de hitlijsten met iconische tracks als Rainbow in the Sky en Luv U More. Maar na de hoogtijdagen volgden zware tijden: financiële problemen, boze gabbers die hem bekogelden, deurwaarders aan de deur en een pijnlijke echtscheiding.

Toch wist Elstak met ongekennde veerkracht zijn leven weer op de rit te krijgen en zijn comeback te maken. Dankzij zijn bijdrage aan de Songfestivalhit Europapa staat hij opnieuw volop in de schijnwerpers, maar was er ook weer tegenslag, zoals zijn tweede scheiding.

In Life Is Like a Dance vertelt Paul Elstak met een ontwapenende bescheidenheid zijn levensverhaal aan journalist Boris van Zonneveld. Open en eerlijk spaart hij zichzelf niet en deelt hij bovendien tips en tricks voor zowel beginnende als gevorderde dj's en producers.

'Wat een openheid. Verrassend herkenbaar!'

- ARMIN VAN BUUREN

'Paul Elstaks verhaal laat zien hoe je uit diepe dalen kunt komen. Goed en lekker geschreven.'

- WILFRED GENEE

Boris van Zonneveld (1978) is journalist en volgde de carrière van Paul Elstak op de voet. Hij doet grote interviews met bekende Nederlanders voor Nieuwe Revu, Panorama en Playboy en publiceerde over de dancewereld in DJ Mag.

www.kosmosuitgevers.nl

**KOS
MOS**

NUR 661

Kosmos Uitgevers,
Utrecht / Antwerpen